

К 792/Д 87



120000868754

# ДРАМАТИЧЕН ТЕАТЪР

САВА ОГНЯНОВ

РУСЕ

Y  $\frac{792}{287}$

РУСТАМ ИБРАХИМБЕКОВ

# П О Ч Т И Л Ъ В

мелодрама

превод от руски език

СТАНЧО В. КОСТОВ

постановка

КРАСИМИР СПАСОВ

сценография

НЕЙКО НЕЙКОВ

премиера на 19 януари от 19 часа

в театъра

сезон 1974—1975 година

Регионална библиотека  
"Любен Каравелов"



120000868754

447800

## РУСТАМ ИБРАХИМБЕКОВ

е роден на 5 февруари 1939 г. в Азербайджанска ССР. Той е инженер, кандидат на науките. Написал е пиесите: „Жената зад зелената врата“, 1973, поставена с голям успех в московския драматичен театър „Вахтангов“. „По свой път“, 1973, е поставена в московския театър на Малая Бронная, а „Почти лъв“, 1974, бива поставена в Московския художествен академичен театър. През 1974 г. написва също пиесата за юноши „Забравеният август“, действието на която се развива непосредствено след Отечествената война. Най-новата си пиеса „Къщи върху пясък“ авторът определя като семейна драма и се занимава с проблема на взаимоотношенията между децата и майката, когато те пораснат. В последната си пиеса „Съприкосновение“ Ибрахимбеков отново разказва за войната и за призиването на младежта.

Понастоящем Рустам Ибрахимбеков пише сценарий за филм, посветен на съвместното строителство на газопровода „Дружба“. Филмът се осъществява съвместно от азербайджански и български кинематографисти.

Тук, драги зрители, ви предлагаме извадки от разговора, който водихме с осъществителите на постановката. Както ще видите, въпросите бяха настойчиви и конкретни, но отговорите се изпълзват — къде с чувство за хумор, къде с колебание, къде с многозначителна краткост. И естествено — хората на театъра винаги предпочитат въздействието на сценичните си средства пред словоохотливостта на интервютата.

Все пак нека им дадем думата:

КРАСИМИР СПАСОВ, режисьор



— С какво свое качество ви привлече пиесата  
ПОЧТИ ЛЪВЪ?

— С непосредствеността си, с житейската си достоверност  
с искреността.

— Каква лична своя идея осъществявате в спектакъла?

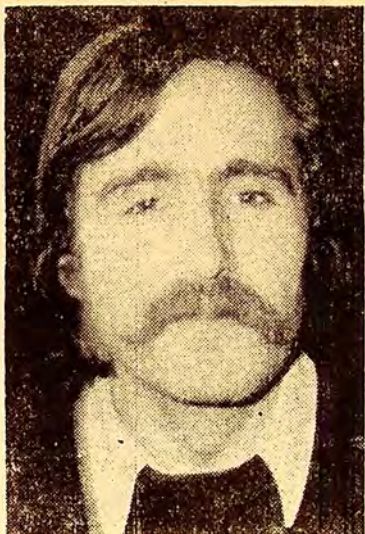
— Преди всичко разбирането, че малките компромиси водят до фатално обезличаване на човека. Всъщност, малките компромиси са ежедневните „малки“ убийства на личността, предателството към себе си и хората, които разчитат на тебе.

— Какво въздействие искате да постигнете върху зрителя?

— Бих искал зрителят да открие, че историята, която е гледал на сцената, е позната, близка. Да съпостави измеренията на своята лична съдба с тези на героите от пиесата.

— Какво искате да преодолеете като личен професионален проблем?

— Не зная точно. Може би страха от усещането, че оставам. . .



НЕИКО НЕИКОВ, художник

- Как тълкувате идеята на автора?
- В най-добрия смисъл на думата — граждански.
- Спорите ли за нещо с режисьора?
- Пази боже! В никакъв случай!
- Какво ново за себе си влагате в сценографското решение?
- Първо — образа на лъв от джунглата на живота и второ — идеята за единицата мярка и първия компромис. . .
- Смятате ли, че с нещо помагате на артистите?
- Ако не с друго, поне с присъствието си. . .



МУРАД, научен работник  
ГЕОРГИ СТЕФАНОВ

- Защо, според вас, Мурад е централен герой в пиесата?
- Вероятно защото има най-много текст.
- Вашето мнение за проблема — укротяването на лъва?
- Ами, че трябва много средства и сили с „революционна подкладка“ за преодоляването на проблема.
- Вашата лична дума в тълкуването на образа и проблема?
- Имам много познати и приятели, на които познавам семейния живот — затова няма да отговоря на този въпрос.



ЛЕНА, акробатка-каучук  
РУТ СПАСОВА

- Познавате ли от живота жени като Лена?
- Конкретен прототип нямам. Разчитам преди всичко на собствения си житейски опит.
- Обичате ли героинята си, вярвате ли ѝ и защо?
- По принцип, всеки актьор ТРЯБВА да заобича рано или късно героя си, ако има желание да получи добър резултат на сцената.
- Какъв е според вас общественият пример на Лена?
- Лена още веднъж ни напомня прости житейски истини за любовта, борбата и издържливостта на човешкия дух.



РАМИЗ, мъж на Лена,  
треньор по фехтовка  
ГЕОРГИ НИКОЛОВ

- Какво цените у хората като Рамиз?
- Правото им да нанасят удара първи.
- Имате ли лично впечатление от подобна ситуация в живота?
- Почти на всяка крачка срещам един яхнал друг. Изглежда тъй е било винаги, но неznam защо мен ме впечатлява.
- В какво се състои съвременното у вашия Рамиз?
- Че прави по-малко компромиси от другите.



СОЛМАЗ, жена на Мурад  
МАРИНА ПРАШАНОВА

— Как оценявате срещата си със Солмаз като професионално събитие?

— Нормално.

— Мястото на жените от категорията на вашата героиня в съвременния живот?

— Почтено.

— Какво мислите за правото на Солмаз в събитията на пиесата?

— Категорично-борбено!



Л Я Л Я, „позната“ на Рамиз  
ВИОЛЕТА СЛАВОВА

- Оценката ви за примера на вашата Ляля?
- Не я бива за пример тази моя героиня. . .
- Какъв обществен и професионален проблем е според вас и за вас Ляля?
- Обществен — да, професионален — не!
- Срещали ли сте подобни примери в живота и ползвате ли се от впечатлението си за тях?
- За съжаление — да!



МАХМУД, шлосер-водопроводчик  
ВЕСЕЛИН РАЛЕВ

- Защо се появява вашият герой в пиесата?
- За да ни увери още веднъж, че в крайна сметка ние — хората, много си приличаме.
- Да вярваме ли в разказа на Махмуд?
- Това зависи от качествената стойност на собствената ни фантазия. По-важно е, че сам той си вярва.
- Обичате ли герои, които се явяват в пиесите епизодично?
- Ако епизодът е само в първо действие и режисьорът ме е освободил от поклона.



Д А Н Г А Л А К Ъ Т,  
мъж на Ляля  
АНГЕЛ АНГЕЛОВ

— Вашето мнение за Дангалаците в съвременната действителност?

— Хора, които стърчат над другите с ограниченото си мислене.

— Познавате ли хора, подобни на вашия герой?

— Ами да, те са едни такива смешни и много, много глупави.

— Какво е моралното зърно на Дангалака и подобните му?

— Върху каквата и почва да се посее това зърно все си е безплодно.



САША АБРАМЯН  
НИКОЛА ЧИПРИАНОВ

— Какво искате да ни посочите лично вие у Саша Абрамян?

— Искам да подчертая, че Саша е такова сериозно момче на 32 години, което твърде сериозно ще ти каже „Не хвърчи в облаците, стой си на мястото, гледай си работата“ и при това с бодра усмивка ще те блъсне в трапа, наречен компромис.

— С какво са полезни хора като Саша за нашия живот?

— Май че не са много полезни! Това трябва да го обсъдим. Искате ли?

— Играли ли сте подобни образи в други пиеси?

— Не. И ще играя занапред само ако много, много се наложи.

## АЗ ПОЗНАВАМ РУСТАМ

С Рустам се запознах в Москва, в Дома на киното. За него знаех от филма „Бялото слънце на пустинята“, от няколко разказа, пръснати по наши и съветски списания. Бях чел и за още един филмов сценарий, и за първата му пиеса „Жената зад зелената врата“. Чувал бях и от Маргарита, негова и моя позната, пред която и двамата се бяхме представили за Майстора, намеквайки сигурно и за още нещо, освен това, че сме чели „Майсторът и Маргарита“. Знаех вече и брат му Максуд — един позагофий, ако не и черен супермен от Баку, също писател, който знаеше на пръсти и Париж и Катманду, и нос До бра надежда, и всичките онези местенца, за които интелектуалците от цял свят на чашка си разказват какво ли не.

И тъй Рустам влезе и всички извикаха (както могат да извикат само руси), и се хвърлиха да го прегръщат с ой и ай, и галубчик, с разните там потупвания и целувки, докато аз стоях отстрани, смаян от тази шумна искреност.

Бях вече попривикнал, а пък и не бях чак толкова притеснен, можех да ги изчакам докато се уморят един от друг. И на края, когато притихнаха, пак тази Маргарита му рече, че освен него имало още един Майстор и ни представи.

Не помня какво си казахме, дори сега си мисля, че изобщо нищо не помня от нашия разговор, знаей само много добре, че той беше стъписан от това, че съм българин. Също сценарист, беше му рекла може би Маргарита, пред която явно съм се представил за такъв, затова той веднага ме попита, колко филма имам досега.

Нито един казах, за разлика от вас, аз съм неизвестен, по това не ми пречи да ценя вашата работа. . .

На което той веднага отвърна, че съм още млад, след това се попитахме за годините и начаса стана ясно, че сме родени едва ли не в един и същи час, в един и същи ден, една и съща година.

След като се насмяхме, разбира се, той каза, че човек трябва да държи сметки за това, къде се е родил, той лично благодарят на съдбата за Русия, едно голямо място, в този иначе неznam какъв каза той, свят. . . А пък големите неща тук, на земята, не са чак толкова много. . .

После изядохме една цяла паница с фастъци, ей такива големи (съжалявам, че не мога да ви покажа), понапихме се и той ми разказа за Баку тъй, че аз видях Рустам такъв, какъв то си е, понабит и с момчешко лице, да живее по тамошно, по южняшки и му завидях. И сигурно, за да не остана по-назад, а и от някаква балканска позабутаност, че и аз не съм кой да е, му разказах за Левски, за това, че пеел тогава, когато дърво и камък се пукали от студ в оная сутрин, покрай онзи другия човек — Ботев, и му го разказах с такава гордост, сякаш аз самият бях пъл тогава, в онзи студ отвъд Дунава.

Не помня как се разделихме, записал съм само телефона му: 232-14-16 и след това Русия — навярно хотел „Россия“.

А пък сега си мисля, че този Мурад, и този Рамиз от наша та пиеса са един-единствен човек, и този човек е Рустам. . .

ГЕОРГИ НИКОЛОВ

представлението се води от  
К Ю Р А Н А П Е Н Е В А

текста следи  
М А Р И Н А К И Р К О В А

---

Художник-изпълнител — Димитър Гилев. Зав. техн. и про-  
ектантско бюро — Петър Гузелски. Ръководител организация  
и реклама — Надежда Ванева. Ръководител художествено  
осветление — Георги Хараламбиев. Звуково оформление —  
Цвятко Ячев. Театър-майстори — Кънчо Начев и Здравко  
Владимиров. Тапицерско ателие — Йордан Петров. Завеж-  
дащ театрален реквизит — Васил Сапунджиев. Шивашко  
ателие — Каролина Димитрова, Слави Николов. Железарско  
ателие — Георги Петков. Дърводелско ателие — Нено Ненов.  
Грим и перуки — Станой Станоев, Гинка Ангелова. Завеж-  
дащ театрален гардероб — Стоянка Найденова.

---

---

Подбор, редакция и уредба на програмата  
В А С И Л Е Н В А С Е В

